

FAMILIA.

BUDA-PESTA

30 Martiu st. v.

11 Aprilu st. n.

Va esi joi'a si duminéc'a.

Redact.: strad'a Havas nr. 1.

Nr. 26.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuulu pe unu anu 10 fl.

Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romani'a 2 galbeni.

O fôia de suveniru.

— Din diuarzulu meu. —

(Urmasu.)

„Eu me asiediai la un'a din cele doue cu verte, gustându din delicatele bucate si fructe ce erau asternute cu multa gingasîa, de buna sêma — cugetám în mine — de femeia cea betrâna.

„Iancu erá alteratu, sdrobotu de o fremêntare interna, statea cá o marmora rece, apoi deschise ferést'a, cáci îlu paresia resuflulu.

„Erá târdiu, tacerea erá adâncá în locuint'a ast'a ce dá catra gradina, nici din departe nu venia vr'unu sgomotu, cáci trasurile dusera si pe ultimii óspeti si luminile disparura pe rêndu, — numai pe ceru mai erau, dar asîá palide si triste cá amiculu meu, lasatu pe valorile furtunose ale gândirii.

„De odata se audi înaltîându-se o vóce plina si profunda în unu cântecu poporalu, ce 'n mediulu nop-tii, sub liniscea absoluta, resuná cu atâta simtîu si doiosia, încátu îti atingea sufletulu cu-o nespusa dulcétia. — Iancu se redicá incetu, ascultá tonurile ce viniau la elu cá o mângaiere ângerésca; de buna sêma cântaréti'a erá o fiintia nobila, cáci elu se afá mai usioratu.

„Când resuná tonulu din urma a refrenului: „fii ferice!“ elu remase totu în positia neclintita, sperându la o continuare.

„Dar remase tacere.

„Pe când si dieului Morfeu i se facu mila de Iancu si i atinse fruntea c'unu somnu recreatoru, observai în gradina o dama tinera, alu carei mersu tradá o gracia neimitabila. Nu potui ghici cine este, dar îmi stêrni simpatia, si totusi uitai a spune lui Iancu despre ea, — eram nerabdatu a plecá, — elu me retinu, si ambii eram primiti de catra parintii lui.

„Nu voiú uitá nici odata acea primire de forma, a fost un'a din cele mai durerose esperintie ce facui în patria. Mod'a si molitîunea propria ce corumpse mai cu sêma boerimea, — niste prejudetie órbe, ce tratatu sciintiele cá unu refugiu pentru a nu perú de fórne, sapase între parinti si acestu fiu — decoru alu junimei actuale — unu abisu, peste care nu mai erá trecere.

„Tóta ceremoni'a se concentrá în niste împutári dure si taiátore; îlu priviau nu cá pe unulu ce aducea unu spiritu îmbogatitu, folositoru patriei si omenimei, ci cá pe unulu ce îngreuna numele lor cu hula si rusine. Tóte aste pronunciate crude sfasiara ânim'a lui nobila si când si Andronache începú a-lu judecá, abia putui sê-lu retinu a nu díce cu Mirabeau: „Pe-a sîeptea trépta, încéta ori ce afinitate.“

„In coridorulu celu strimtu, ce dá la încaperea lui, o copila tinera i se aruncá în braçte cu amoru. „Iancule, frate, — esclamá ea, — iérta, cá nu te-am întimpiatu la sosire, cáci sum suferinda; acuma te salutú; fii binevenitu!

„— Esmeralda mea! — díse cuprindêndu tali'a ei macra, — erá aprópe sê credu, cá 'n cas'a boeriuului nu mai este locu pentru fiulu seu; voiám sê plecu!

„— Oh! nu díce asta, frate; nu díce pentru mine, cáci scii cátu te-am doritu!

„Sora si frate se pricepura. Ea abia ajunsé la primulu stadiu alu juniei, prin propriulu instinctu alu femeii, isi lamurise tóte acele misterii familiare ce se nascu când nu esiste amoru si confidentia, între parinti si copii.

„Iancu aflase acum o ânima calda, înse asta erá asîá de frageda si slaba, respirase o atmosfera înveninata, elu tremurá înca sub sguduitur'a simtîrilor, tremurá si pentru ea.

„In sér'a astei díle elu deschise éراس ferést'a, de si erá mai puçinu caldu, se inveli in plaidulu seu si ascultá încordatu.

„Facuse ast'a jumetate în gândire, si începú a ride de sine. „Nu este nebunía?“ — me 'ntrebá elu, — „a avé asîá sperantie? Sê aiba boerés'a si acum visitele de eri, din care a esitu cantaréti'a?“

„S'ar fi retrasu; i facea înse bine adierea recoroasa, si mai cá adurmise când de odata tresari. Unu preludu a strabatutu la elu, negresítu audieá totu aceea voce profunda, si totu aceea piesa compusa din simtîu si armonia, ce la fine se perdú cá-o resuflare de durere.

„— Ori cine vei fi, — murmurá elu pentru sine, — nici odata nu voiú uitá deliciulu ce mi-ai procuratu în aste seri întunecóse.“

„Ar fi datu ani din viét'i'a lui, pentru a scii cine este, si de unde vine?

„Esmeralda se învoiosá în diminét'i'a urmatóre de grabnici'a cu care întrebá elu de cântaréti'a misteriosa, si ilu avisá a merge la babaca, care nesmintitu va díce cá este o serva.

„— O serva?“ — îngâná elu.

„— Oh! nu, badica, pentru mine este ângerulu providentialu, ce nu numai cá-mi umple viét'i'a cu flori si poesia, dar care se mai gândesce — în iluminári brillante, la thea estetica si la primirea sermanilor caletori! . . .

„— Soriora tu díci?“

„— Institutricea mea si . . .“

„— Esmeralda vorbesci? Cá asta nu este e scutita de dejosire? Cultur'a o pune pe niveau mai naltu.

„— Oh! frate, numai boierés'a o numesce asîá;

scii că ceea ce-si pôte însuși si unu nearistocratu la ea este fara pretiu . . . Pentru mine ea e învețiatoré-sa, amica care-mi recoresce fruntea în delirulu morbului. Dar éta-o! Domnișór'a Constantia ; dlu Gri-goriu si badica!

„Ea se înclină rumenindu. Eu o recunosci, căci asta erá dam'a simpatica ce-o vedíui. Éra Iancu își exprimá bucurí'a de vocea expresiva a cântului ei. „Iti multumescu, — adaugá c'unu timbru de încântá-mentu, — înca mai audu resonându in mine frumós'a cântare, m'a petrunsu adâncu.“

„Ea respunse, că este unulu din cântecelc înve-tiate în pruncia. De elu se léga o multíme de suvenir, când ílu cântu ími pare cá si când asiú fi lângá parintii mei!

„— Nu mai poti fi lângá ei?“ întrebá Iancu.

„— Potu, dar numai dupa ce mi se va taiá firulu vietii ; ambii sânt morti.

„Sermân'a domnișóra, tinera si asiá singura! Iancu tresari ; nu erá si elu mai totu asiá singuru? Isi ascunse emotiunea frundiarindu în unu album, éra ea aduse Esmeraldei prescisele medicului, care cu o sentimentalitate iritata, ce remâne dupa crisa, nu primá îngrigirile altora.

„Dí si nópte a veghiatu ea, desconsiderându sca-derea proprielor puteri, lângá suferind'a Esmeralda, si când mediculu descoperi boeresei mame, că fiic'a-i este scapata numai prin sacrificátrea îngrigire a Con-stantiei, ea isi spuse îndestulirea cu jun'a serva, pro-mitiându-i unu vestmentu nou.

„Cum i-ar fi respunsu insultat'a institutrice! Ce-a facutu ea din amoru si umanitate, sè se platésca? Simti unu cutítu în ânima, totusi nu obiectá, căci erá o straina, de-a supra careia se boltise cas'a ei scuti-tóre. Ar fi parasit'o, dar unde avea sè afle unu ce mai bine?!

„Esmeralda erá reconvalescenta, si Iancu o cer-cetá 'n fia-care dí, totu-de-una urmarindu cu interesu delicateti'a cu care o tratá jun'a institutrice, ce devi-niá totu mai palida si suferinda.

(Va urmá)

Emilia Lungu.

SECRETELE CASTELULUI.

— Romanu, de XAVIER de MONTÉPIN. —

(Fine.)

O fêta fôrte tinera, pré palida si de o fisionomia interessanta, dormiá în patulu acela.

— E nebuna acésta biéta copila? — întrebá contess'a de directoru.

— A fost, dna contessa, dar nu mai este. O bóla fôrte grea a scapatu-o de nebunía. Casulu e rar, dar câte odata se ivesce. Indata-ce se va vindecá completu, fêt'a acést'a va deveni libera . . .

Maria sîopti câte-va vorbe de totu încetu la urechi'a lui Annibal.

Acést'a scóse din busunaru o legatura de bilete de banca.

— Dle directoru, — díse elu, — éta dícece mfi de livre ; te rogu sè le predai acestei copile în díu'a în care va esí.

— Voiu ímplini cu punctualitate acésta însarci-nare care me onoréza, — murmurá directorulu ínui-mitu, — dar fericitulu obiectu alu unei liberalitati atátu de mari va dori fara 'ndoiéla sè scia caus'a, — ce sè-i dícu?

— I vei díce, — respunse Maria, — că acésta mica avere i-a cadíutu din ceru pentru că ea a suferitu în patulu acést'a . . .

Directorulu se închiná.

Esplicatiunea i parea destulu de obscura, dar nu cutezá sè mai céra desluciri.

O calugaritia se apropiá încetu, cu ochii fixati în jos, învêrtindu-si rosariulu între degetele sale de-licate.

Maria isi întorse capulu catra ea, tresari în totu corpulu seu, facu doi pasi înainte si sîopti cu o voce abia audita :

— Sora Marto, privesce-me . . . Nu me re-cunosci?

Calugariti'a se oprí, isi redica ochii atátu de dulci, pe cari mirarea i mari, si esclamá :

— Ioana Saulnier! . . .

— Nu, sor'a mea! contess'a Maria de Rahon . . . si éta contele, barbatului meu, căci eu nu eram nebuna si nu minteam! . . . Imbrașisíeza-me, si lasa-me sè te imbrașisítezu si eu! Ah! de ai sci cátu de multu te iubescu!

Ínuimitu, confusu, credíendu-se obiectulu unui visu, directorulu vedea imbrașisíarea passionata a ca-lugaritiei si a damei mari.

Dar în fine întielese, si probá aceea prin urma-tórele cuvinte :

— Dna contessa, am niste bani ai dtale, pensiu-nea Ioanei Saulnier a fost platita înainte pe dícece ani . . . si dta ai scapatu . . .

— Sè fia a saracilor, — respunse Maria suri-díendu. Sor'a Marta va binevoi a jucá cu ei rolulu Provedintiei, si va avé bunetate d'a primí pentru sine acestu suveniru modestu.

Si contess'a dadu junei calugaritiei o carte de rugaciuni, manuscriptu din secolulu alu XV-le, ín-zestrata cu miniature alese pe fia-care fôia de perga-mentu, si de o mare valóre artistica si pecuniaria.

Pe pagin'a prima erau scrise aceste cuvinte :

„Fiicei lui Dumnedíeu, ângerului pazitoru alu Ioanei Saulnier, a sa în eternu recunoscatóre,

Maria de Rouillé, contessa de Rahon.“

Pe când aceste se petreceau în infirmaria, calfele unui argintaru vestitu atêrnara înaintea icónei Maicei-précurate, o lampa de auru curatu, platita de contele cu cinci-díeci de mfi de livre, si care — fia disu între parentesu — dupa ce unu timpu îndelungatu fu ad-mirata de visitatori, disparu în 1793.

Dn'a Rahon îngenunchiá sub candel'a oferita, si buzele-i sîoptira aceste cuvinte de multiamita, inspi-rate de ânim'a ei :

— Fericirea ce mi-ai luat, Dumnedíeule, mi-ai redatu-o — prin nemarginit'a-ti bunetate — mai ma-re, mai completa decâtu cum a fost . . . — Fia voi'a ta si fia binecuvântatu numele teu!

Dumnedíeu recompensá prin o fericire nemargi-nita pe acésta femeia, care a suferitu si a iertatu atátu de multu.

Tradusu de

Iosifu Holodanu.

S A R O N U.

Conversare cu cetitórele.

Veste rea!... Tiarulu s'a superatu pe Români!...

Singur'a noastră mângaiere este, că — de si superatu — cavaleresculu „eliberatoru alu crestinilor din orientu“ totusi nu si-a perdutu inca rabdarea...

Slaba mângaiere!... Ne tememu înse, că acusi vom perde si acést'a, căci „marele cancelar“ alu Rusiei, principele Gorciacoff, a spus netedu generalului Ghica în Petersburg, că déca României vor mai cutezá sè gremusde, augustulu „amicu“ alu României își va perde cu totulu rabdarea... Si atunci vaiu si-amaru de ea!

Si éta! Români'a „ingrata“ a cutezatu!...

Ingrata! Da! Asiá o numesce Gorciacoff. Si cum sè nu aiba dreptate omulu acel'a, care a aretatu atât'a simpatia catra Români, când a cerutu ajutorulu lor la Plevna? Cum sè minta acela, care, dupa ce trupele române — fara nici unu concursu muscalescu — ocupara Grivitia, grabi s'anunçe lumei prin ambasaduruliu seu din Paris, că regimentele ruseseci cuprinsera cu gloria Grivitia?

Va sè dica, Români'a e ingrata! Cum sè nu?! Tiarulu când a intratu anulu trecutulu în Români'a, a spusu din capulu locului deputatiunii române la Ungheni, că elu vine cá amicu alu Românilor, cá eliberatorulu crestinilor din orientu, si că nu vré sè cuprinda nici o palma de pamântu.

Mai târdiu elu dede si o alta dovéda de innalt'a sa iubire. Armat'a româna erá hulita, batjocorita si insultata din tóte partile. Generosulu țiaru, în prisointia iubirii sale, grabi dar sè deie României unu privilegiu spre a-si întemeia renumele militarulu. De si n'avea nici o trebuintia de ei, căci trupele ruseseci bateau în continuu pe Osman, elu chiamá si pe Români, cá si dènsii sè arete lumei unu semnu de viétia...

Dar iubirea țiarului nici aice nu se margini. Elu dede o proba si mai eclatanta. Când se încheia pacea, numai cá sè crutie Români'a de spese si de neplacut'a situatiune d'a convorbí cu delegatii Turciei pagâne si odiose: nu o chiamá de felu a luá parte.

Si în urma — ceea ce este corón'a tuturor — dreptu suveniru a dilelor sale petrecute în Români'a si a simțeméntulu lui seu de iubire, gasi démna tiér'a acést'a a-i cere unu petecu de pamântu, micuti'a Basarabia... Ce onóre!...

Vedeti ce iubiri sincere! Si totusi Români'a le desconsidera! Mai multu! Se aréta „ingrata“!

Ce va urmă acuma?... Tiarulu își va perde cu deseversire paciinti'a, si mân'a lui se va reversá a supra României...

Veste rea!

Si vestea acést'a e cu atâtu mai durerósa, cu câtu — cá sè vorbimu seriosu — vine dupa niste suferintie abia vindecate. Timpu de doi ani tiér'a româna are sè îndure dóue lovituri înfricosiate: anulu acést'a mân'a țiarului, anulu trecutulu — iubirea lui.

Nu scimu care e mai periculósa? Pân'acuma cubóscemu numai iubirea lui; dar déca si aceea a produsu asiá fructe fatale: ce are sè nasca mân'a lui?...

Ori si ce va urmă, natiunea româna va stá cu demnitate la postu ei. Nu se va supune cu lasitate nici unu tiranu. Ea nu va renunçiá la drepturile sale; ci totu-de-una va respinge cu despretiu ori ce atacu infamulu...

Dar éta cá alunecai pré departe. Me cufundai pré adâncu în politica. In locu de conversatiune, éta cá ve presintu unu articolu de fondu.

Inse nu e mirare! Scopulu acestor conversatiuni este a reogliná obiectele mai importante despre cari se vorbesce într'o septemâna prin salónele române. Si este óre cercu românesculu, unde în dílele din urma nu s'ar fi discutatulu aceste idei?

Astadi aerulu este plinu de politica. Nu este sufletu de românu, care sè nu se intereseze de cele ce se petrecu în orientu, căci e vorb'a de fratii nostrii, de viitorulu nationalu. Traimu în timpuri estraordinarie: acuma si în cercurile sociale se vorbesce de politica, de óra-ce aceea de asta-data pentru noi e o cestiune de onóre. Organu socialulu, „Familia“ credu cá își indeplinesce missiunea, devenindu si ea organulu celor ce se petrecu în viétia sociala.

Si noi, cei ce represintamu viétia sociala, nu vedemu orisonulu asiá posomoritu cá unii politici de professiune.

Ori care va fi de ocamdata rezultatulu conflictulu russo-românu, acel'a deja a si produsu dóue urmări bune:

Antâiu credu, cá a desamagitu pe acei Români, cari erau mari prieteni ai slavilor, si sperau de la acestia mântuintia némului românesculu;

Si a dóu'a — ceea ce este mai importantu — a câstigatu pentru Români simpatia lumei întregi. Astadi dusmanii cei mai înversunati ai esistintiei noastre au devenitu cei mai aprigi aoperatori ai nostrii. Diuaristic'a din tóte limbele sustine cu taria caus'a româna, si aduce tributulu laudei sale sentinelei lui Traianu. Stindardulu gloriei noastre antice fálfaia érași cu fala. Numele de românu a devenitu érași respectatu si stimatu.

Si tóte aceste, pentru cá muscalulu vine sè resplatésca cu atât'a ingratitudine si chiar brutalitate serviciile române!

Asiá dara n'avem sè ne pré întristâmu pentru amenintâriile muscalesci. Din contra, în considerarea rezultatelor produse prin acele, sè dícemu:

— Veste buna!... Tiarulu s'a superatu pe Români!...

Giorgiu Vulcanu

P u n c i u.

Dílele trecute se licitara în Budapesta obiectele remase dupa Fr Deák. Pietatea, ce e dreptu, nu desvoltá mare entusiasmu; cu tóte aceste multi din onoratorii repausatulu grabira a-si cumperá câte o suveniru, macaru si cu pretiu mare.

Dar între colelalte se puse la vëndiare si unu portretu alu lui Tisza Kálmán. Cadr'a portretulu a-vea valóre de 3 fl.

Si ce sè vedi! Nimene nu voi sè liciteze! Ast-felu apoi, pe când tóte celelalte obiecte se vëndura cu pretiuri îndicite, portretulu acést'a abia se putú vinde cu 1 fl. 25 cr.

Ce e nou ?

Portarea Russiei facia de Români'a pune în uimire tóta lumea civilisata. Dreptu multiamita, cã ajutorulu românescu o scapã de rusinea ce avea sã patiesca la Plevna, ea pretinde Basarabia. Si fiindu cã Români'a nu vrã s'o deie, Russi'a devine si mai impertinenta si are cutezarea sã si insulte pe fóst'a ei aliata si armat'a acesteia. Dîuarele publica o convorbire, ce tramisulu României, generalu Ghica, a avutu la Petersburg cu Gorciacoff în privinti'a Basarabiei. Gorciacoff a dîsu, cã cu tóte strigatele Românilor în tíera si în strainetate, hotarirea Russiei va remãne nestramutata; cestiunea Basarabiei nu se va desbate în congressulu eventualu, cãci *acést'a ar fi o ofensa pentru țiarulu*; deca Români'a nu va cedã, Russi'a va luã Basarabi'a cu fortî'a, si de cumva va întimpinã o resistintia înarmata, aceea va putã sã fia fatala pentru Români'a. Gorciacoff mai adause, cã *țiarulu, deja prã iritatu pentru Basarabi'a, isi va perde rabdarea deca Români'a va protestã în contra pazei de la San Stefano, si va ordonã ocuparea României si desarmarea armatei române.* „In urmarea purtãrii dvóstre, încheiã puterniculu Gorciacoff, acuma nu mai avem de a face nimica cu dvóstre.“ E bine, de si acést'a amenintiare s'a facutu cu tóta brutalitatea muscalésca, Români'a totusi nu se supuse, ci tramise la tóte puterile unu protestu în contra pazei de la San Stefano. Éra principele domnitoru Carol tramise generalulu Ghica in Petersburg urmatorulu respunsu: „*Spune principelui Gorciacoff, cã armat'a româna pôte sã fia nimicita cu totul, pâna când inse eu voiu fi în victia, nu va fi desarmata!*“ Acestu respunsu categoricu si barbatescu alu Domnitorulu inspirã entusiasmu nemarginitu în tóta tíer'a, si în deosebi, în armata. Tiné-si-va Russi'a cuvântulu, luã-va cu fortî'a Basarabi'a, face-va invasiune în tíera? Éta niste întrebãri, la cari numai dilele viitoare vor putã responde. Inse ori ce se va întemplã, opiniunea publica a lunei întregi — afara de a slavilor — e pentru Români'a; adi tóte diuarele, pâna chiar si cele mai neamice pân'acuma, apera cu caldura caus'a României, si condamna cu dispretiu infami'a Russiei.

Junimea româna din Budapesta îndata ce aflã demnulu respunsu alu principelui Carol la brutal'a espectoratiune a lui Gorciacoff catra gener. Ghica, despre care vorbiram mai sus, grabi a-si esprime simțimentele de felicitare prin urmatórea depeșã:

„Domnului ministru Cogalniceanu

Bucuresci.

„Sub impressiunea víuei bucurii pentru respunsulu ce Mari'a Sa Domnitorulu a datu principelui Gorciacoff, junimea româna din Budapesta Ve róga sã binevoiti a împartesì Mariei Sale espressionea devotamentulu ei!

„Traiesca vítézulu capu alu vítézei armate române!
Iosif Vulcanu.“

Generalulu Garibaldi, într'o epistola adresata unui amicu alu seu, dice între altele: „Gurele Dunãrii apartînu României; navigatiunea trebuie sã fia libera pentru toti pe acestu fluviu.“

Dlu Ionu Bratianu si-a îndeplinitu missiunea la Viena într'unu modu fôrte îndestulitoru; în tóte cercurile a fost întimpinatu cu simpatia față de cau-

s'a României si a obtînutu asigurarea cã cestiunea de controversa între Russi'a si Români'a numai într'unu congressu europeanu se vor putã deslegã; va sã dica Russi'a nu va putã face ce va voi ea. La Viena dlu Bratianu a vorbitu, afara de contele Andrassy si cu ambasadorii Franciei si Italiei. Sambet'a trecuta dlu Bratianu s'a dusu apoi la Berlin.

Diet'a continua desbaterea a supra bugetulu pentru anulu curentu. Cu ocasiunea acést'a opostiunea a atacatu guvernulu, cã de si fusiunea partidei stânge si deákiane în 1875 s'a facutu a nume pentru îmbunetatirea starei financiale, guvernulu n'a realizatu de felu acést'a sperantia. Din caus'a acést'a partidele opositionale si-au crediutu de datorî'a lor a se intruní pe temeulu unui programu comunu, cã astfelu sã pótã trênti guvernulu. Ministrulu presiedinte a observatu, cã coalitiunea e compusa din asiã opuse elemente, încãtu în diu'a prima dupa trêntirea guvernulu si ea s'ar descompune. Contele Apponyi a grabitu sã respunda, cã elementele opuse se afla în aceeași mesura si în partid'a guvernamentalã. Asiã dara se va face o coalitiune, si a nume între partid'a conservativa si cea liberala independentã, la care se vor adauge si cei 16—18 insi, cari în septemân'a trecuta esira din clubulu partidei guvernamentale. Stâng'a estrema, prin graiulu lui Irányi, a declarat, cã ea nu se aliéza, cãci nu renuncia la principiile sale.

Alu 8-le regimentu de dorobanti, precum cettimu în „Independintî'a Româna“, a sositu în 12/24 martiu la Buzeu, în garnisóna, si a fost primitu cu iubire de cetatienii Buzelui. Autoritatea comunala a datu si-unu ospetiu bravilor dorobanti din acestu regimentu.

✓ **Advocatu nou.** Dlu Dimitrie Selagianu, din Satumare, facu dilele trecute censura advocatiale în Budapesta.

Suvenirea mortilor.

Ionu Negura, unulu din cei mai ageri luptatori ai libertãtii, nationalitãtii si democratiei, a repausatu la Iasi, din caus'a unei bóle de ânima, de care suferiã de multu timpu.

✓ **Franciscu Mihailasiu**, capitanu c. r. de gendarmeria în pensiune, a repausatu la Naseudu, in 24 martiu, în etate de 54 ani.

✓ **Demetriu Mustétia**, notaru comunalu, a repausatu în Bocsia-romana (Banatu) la 16 martiu, în etate de 34 ani.

✓ **Petru Ratiu**, vice-protopopu alu Cosocnei, a muritu la 17 martiu, în etate de 56 ani, lasându în doliu pe consórt'a sa si cinci prunci.

✓ **Demetriu Marinoviciu**, adjunctu de conceptu la tabl'a regésca din Muresiu-Ostiorheiu. a repausatu la 1 aprile, în etate de 28 ani.

✓ **Ioanu Ivanoviciu**, jude reg. în pensiune, a repausatu la 31 martiu în etate de 60 ani.

Post'a Redactiunii.

☞ **Treiluniulu jan.-martiu** încheiându-se cu nimerulu acést'a rogãmu pe aceia ale caror abonamente espirã, sã le rennoiésca de timpuriu, cã sã nu se întrerumpa espedarea foii.

Proprietariu, redactoru respundietoriu si editori: IOSIFU VULCANU